

ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

ALTIN ZIRH

KORKUNÇ AHTAPOT

➡ ZEPHA ⚡

Canavar Peşinde

Kötü büyücü Malvel sihirli altın zırhı çaldı ve parçalarını Avantia'nın dört bir yanına gizledi. Tom bu parçaları bulmak zorunda ancak her biri, Malvel'in yarattığı altı korkunç canavar tarafından korunuyor.

Tom'un altın zırh macerasındaki ilk görevi, Korkunç Ahtapot Zepha ile karşılaşmak. Kahramanımız su altındaki bu zorlu mücadeleyi kazanacak mı?

Altın Zırh serisinin
diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Dev Maymun Pençe
- Taş Büyücüsü Soltra
- Yılan Adam - Vipero
- Örümcek Kral Araknid
- Uç Başlı Aslan Trillion

5.00 TL

9 yaş ve
üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

ISBN 978-975-999-537-9

9 789759 995379

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2011

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE - 7
ALTIN ZİRH**

Korkunç Ahtapot Zepha

Beast Quest
The Golden Armour
ZEPHA
The Monster Squid
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-537-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Beast Quest Limited 2009

© İllüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008

© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2008

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Son okuma: Yasemin Büte

Çeviren: Bahar Ulukan Şentürk

Grafik uygulama: İlknur Muştu

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

KORKUNÇ AHTAPOT

☄ ZEPHA ☄

Cağavar
Peşinde

ALTIN ZIRH

ADAM BLADE

BATI OKYANUSU

KORKU
ORMANI

DOLA

KIZIL ÇÖL

SPIN

DONMUŞ
OVALAR

Avantia

KRAL
HUGO'NUN
SARAYI

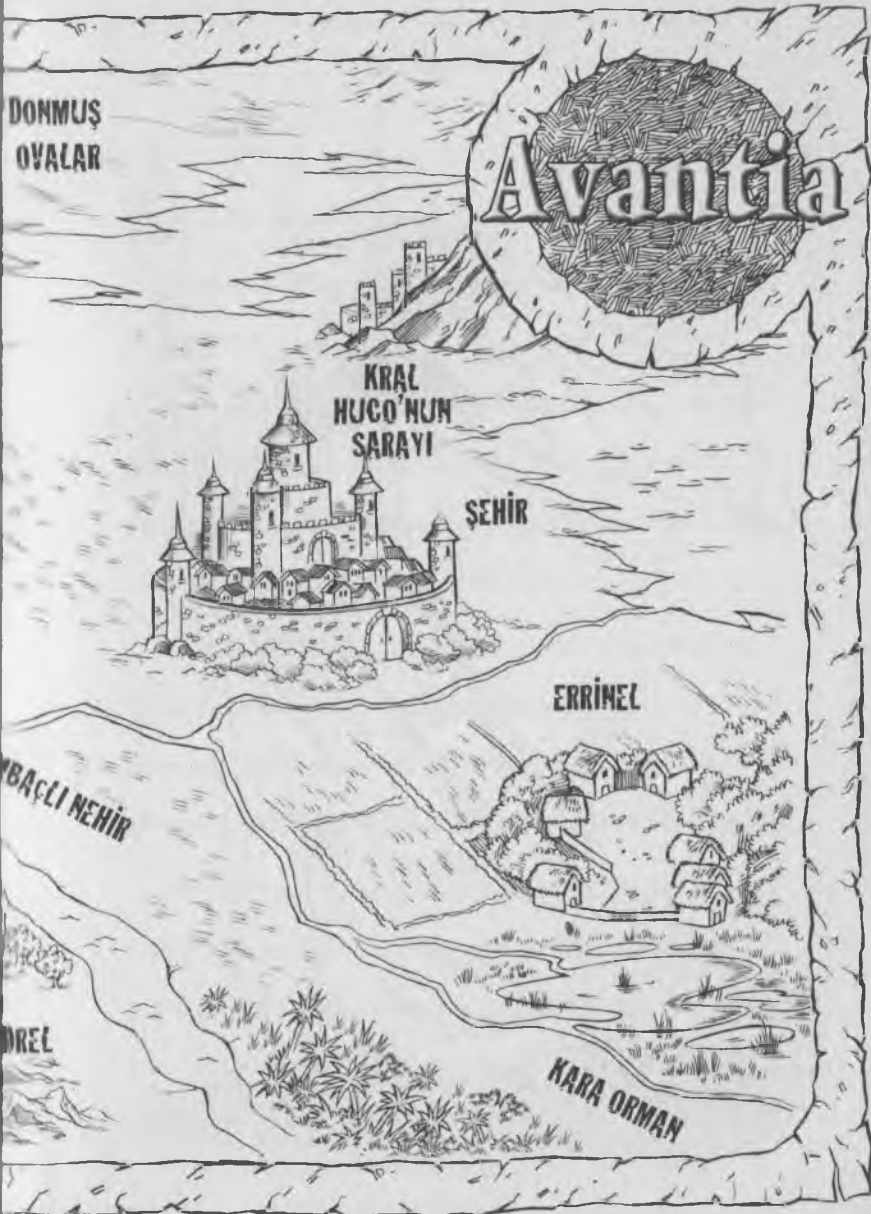
ŞEHİR

ERRİNEL

BAĞLI NEHİR

REL

KARA ORMAN

Bitti mi sandın?

Yenilgiyi kabul edip ortadan kaybolacağımı mı zannettin?

Hayır! Bu asla olmayacak. Ben Malvel'im. Tüm Avantia halkının yüreklerine korku salan Kara Büyücüyüm ben. Bu krallığa, özellikle de Tom'a yapacağım daha çok kötülük var.

Genç kahraman, Avantia'nın altı Canavarını benim lanetimden kurtardı ama savaş henüz bitmedi. Bakalım yeni görevinin üstesinden nasıl gelecek? Onu ve arkadaşı Elenna'yı mahvedeceğim.

Avantia'nın Canavarları iyi yürekliydi; kalplerini kötü niyetlerimi gerçekleştirmek için ben karartmıştım. Şimdi Tom'un sayesinde krallığı korumak için yeniden serbest kaldılar. Ama kalpleri doğuştan kötü olan ve özgür bırakılamayacak altı

*yeni Canavar yarattım: Korkunç Ahtapot Zepha,
Dev Maymun Pençe, Taş Büyücüsü Soltra, Yılan
Adam Vipero, Örümcek Kral Araknid ve Üç Başlı
Aslan Trillion. Her bir Canavar, Avantia'dan
çaldığım en değerli yadigârın bir parçasını koruyor:
Gerçek sahibine sihirli güçler veren, altın bir zırh.
Tom'un zırhın parçalarını bir araya getirmesini
engellemek için elimden geleni yapacağım.
Bu kez beni yenemeyecek!*

Malvel

GİRİŞ

Kral Hugo'nun silah ustası, merdivenlerin başında durdu. Balo salonundan gelen müzik sesini ve kahkahaları duyunca gülümsedi.

“Tanrıya şükürler olsun,” diye düşündü. “Kara Büyücü Malvel yenilgiye uğradı. Avantia, artık güvende.”

Taş geçitten geçti ve sürgülü, ağır bir kapının önünde durdu. Kapının üstünde kalın pirinç çiviler

vardı. Cebinden altın bir anahtar çıkardı ve onu havaya kaldırdı. Anahtardan bir ışık saçıldı ve sarayın loş bodrumunu aydınlattı.

Anahtarı kilide sokup yavaşça çevirdi. Kapıyı iterek açtı ve silahların bulunduğu odaya girdi. Sonra, kapıyı ardından kapayarak kilitleti. O sırada cebindeki dağ gelinciği başını dışarı çıkararak meraklı, parlak gözlerle ona baktı.

“İşte buradayız,” diye mırıldandı silah ustası, gelinciğin krem rengi kürkünü okşayarak. “Artık bu odaya kimse girip çıkamaz.”

Oda o kadar küçüktü ki insan kollarını iki yana uzatsa parmakları duvarlara değdi. Demir tutacakların içindeki meşalelerin ışığı taş duvarlarda dans eden gölgeler oluşturuyordu.

Odanın ortasındaki ahşap kürsünün üstünde, altın bir zırh bulunuyordu.

Zırhın başlığı kartal kafası şeklinde işlenmişti ve siperliği sivri bir gaga biçimindeydi. Başlığın geri kalanına da kuş tüyü desenleri yapılmıştı. Kıyafetin üst kısmı, meşalelerin ışığında parlayan altın bir zırh olarak örülmüştü. Zırhın bacak ve ayak parçaları ile eldivenleri vardı.

Usta, zırhın etrafında yavaşça yürüyerek onu memnuniyetle izledi. Göğüs kısmına düşmüş ufacak bir tozu hemen mendiliyle sildi.

“Bu zırha yirmi yıldır bakıyorum,” dedi. “Onu ilk gördüğümde nefesim kesilmişti... ve biliyor musun?” Gelinciğin kulağını gıdıkladı. “Hâlâ da nefesimi kesiyor.”

Gelincik ciyakladı.

“Bu zırh Avantia'nın en değerli yadigârı.

Her parçasının ilk yapıldığı günkü gibi pırıl pırıl parlamasını sağlamalıyız,” diye sözlerine devam etti. “Gerçek sahibi her an geri dönebilir.” Mendilini yavaşça başlığın üstünden geçirdi. “Hazır olmalıyız.” Zırhın ayak parçalarını parlatmak için eğildi.

Gelincik, birdenbire korku dolu bir çığlık attı. Ustanın cebinden dışarı atlayarak duvardaki çatlakların birine daldı ve gözden kayboldu.

“Hey!” diye bağırdı adam. “Neyin var senin?” Başını yere koyarak çatlağın içine bakmaya çalıştı ama meşalenin oluşturduğu hareketli gölgeler, gelinciği görmesini zorlaştırıyordu. “Neredesin? Geri gel seni aptal yaratık! Korkacak bir şey yok.”

Ancak usta konuşurken gölgeler giderek daha hızla hareket etmeye, en sonunda duvarlarda ve yerde fırıl fırıl dönmeye başlamışlardı.

Usta meşalelere baktı ama parlak alevler, normal bir şekilde yanıyordu. Gölgelelerin böylesine hareketlenmesine neden olan neydi acaba?

Ardından adamın yanağına bir şey değdi. Usta hemen kadifemsi dokunuşun geldiği yöne doğru döndü ve gözleriyle odayı taradı. “Bunlar gölge değil,” dedi yüksek sesle. “Yarasalar!”

Oda, birdenbire siyah kanatlarla dolmuştu. Minik pençeleriyle adamın yüzünü çiziyor, saçlarına dolaşıyorlardı.

Adam “Hayır!” diye bağırarak yaratıkları çaresizce üstünden atmaya çalışıyordu. Ancak yarasalar ona saldırmaya devam ettiler. Usta, korkuyla yarasaların sivri dişlerine ve korkunç suratlarına baktı. Yaratıkların minik gözleri, zalimce parlıyordu.

Dehşete kapılan silah ustası, kapıya doğru geriledi.

Giderek daha çok sayıda yarasa, duvardaki çatlaklardan içeri giriyordu. Adam nefes alamadığını hissetmeye başlamıştı.

Altın zırhın etrafı, kısa sürede yarasalarla kaplanmıştı. Minik pençeleriyle zırhın her yanına yapışmışlardı. Silah ustası dehşetle zırha doğru bir adım attı ama fazla ilerleyemeden yere yığıldı. Yerde hâlâ yarasalarla mücadele ediyor, sürünerek değerli zırha ulaşmaya çalışıyordu.

“Yeter!” diye bağırdı. “İmdat! Lütfen biri yardım etsin, imdat!”

Fakat artık çok geçti. Yarasalar adamın kafasını ve sırtını kaplamıştı. Saçlarını çekiştirerek kanatlarıyla onu boğuyorlardı. Adam ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissetti. Gözlerine inanamayarak korkunç yarasaların yavaşça havaya kaldırdıkları altın zırha bakıyordu. Geriye yalnızca ahşap kürsü kalmıştı.

Hemen ardından gözleri karardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

ALTIN ZİRH ÇALINMIŞ!

Tom, Kral Hugo'nun balo salonundaki sütunlardan birinin yanında durmuş, dansı izliyordu. Kralın tebaasının onun başarısını kutluyor olması, Tom'u gururlandırıyor. Öğlen güneşinde dans edenlerin ipek ve saten kıyafetleri pırıl pırıl parlıyordu.

Kral Hugo, büyük masasında oturmuş, keyifle etrafı izliyordu. Avantia'nın altı Canavarı kötü

büyücü Malvel'in lanetinden kurtulduğu için kralın mutlu olduğunu biliyordu Tom.

Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron, Dağ Trolü Arkta, At-Adam Tagus, Kar Canavarı Nanuk ve Alev Kuşu Epos, artık Avantia'yı yerle bir etmek yerine koruyorlardı. Krallık toparlanmaya başlayabilirdi.

Ancak Tom, bu kutlamalara katılamıyordu. Krallığın uzak doğusundaki volkanın yanında Malvel'le karşılaştığı günden beri, içini bir şey kemirip duruyordu. Kendine devamlı Malvel'in volkanın içine düştüğünü ve alevlerin arasında yok olduğunu tekrarlayıp duruyordu.

Öte yandan Malvel'in yok olmadan önce ona söylediklerini de unutamıyordu: "Bu iş bitmedi Tom! Yine karşılaşacağız!"

Tom'un içinde kötü bir his vardı. Düşmanının yok olmadığını düşünüyordu. Lanetlenmiş Canavarların sonuncusu olan Epos'u özgür bıraktıktan sonra, kraliyet balkonundan gördüğü siyah kukuletalı adam geldi aklına. Eğer Kara Büyücü hayattaysa, yenilgisinin intikamını nasıl alacaktı acaba?

Tom ürperdi. Babası Hızlı Taladon'un yanında olmasını o kadar isterdi ki. Babası da bir şövalyeydi ve o da canavarların peşine düşmüştü. Tom'un hislerini yalnızca o anlayabilirdi. Ancak yıllardır kimse Taladon'u görmemişti. Sanki buhar olup uçmuştu. Yine de bir gün karşılaştıklarına emindi Tom.

Birden omzunda bir el hissetti. Dönünce arkasında Elenna'yı gördü. Macerasının her aşamasında Elenna da onun yanında olmuştu.

Mavi ipekten bir elbise giyiyordu ama kısa, koyu renkli saçları ilk tanıştıkları günkü gibi karmakarışıktı.

“Sorun nedir Tom?” diye sordu. “Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?”

Tom huzursuzca başını salladı. “Emin değilim... Malvel’in son sözleri aklımdan hiç çıkmıyor.”

“Malvel’in işi bitti,” dedi Elenna. “Endişelenecek bir şey yok.” Tom’u elinden tutarak dans pistine sürükledi. “Ahıra gittim. Fırtına nefis elmalar yiyordu. Gümüş’e bak. O da şu masanın altında keyfine bakıyor.”

Tom, kurdun keyifle bir kemiği kemirdiğini görünce gülümsedi. Siyah atının hak ettiği şekilde rahatça dinlendiğini öğrenmek de onu mutlu etmişti.

“Herkes mutlu,” diye sözlerine devam etti Elenna. “Sen de mutlu olamaz mısın? Haydi dans edelim.”

“Dans etmeyi bilmiyorum,” dedi Tom, endişelerine rağmen gülümseyerek.

“Ben sana öğretirim.”

Elenna ile daha birkaç adım atmışlardı ki müzik sona erdi. Böylece Tom da rahat bir nefes aldı.

Ardından Kral Hugo’nun büyücüsü ve danışmanı Aduro’nun ona yaklaşmakta olduğunu

gördü. O iyi büyücü olmasaydı, bu işleri asla başaramazlardı.

Aduro en zor anlarda onlara yardım etmiş ve cesaret vermişti. Üzerinde dantelli, harika bir cübbe, elinde de cilalı bir değnek vardı. Tom büyücüye selam verirken Elenna da zarif bir reverans yaptı.

“Eğleniyor musunuz?” diye sordu Aduro.

“Evet, her şey harika!” diyen Elenna’nın gözleri parlıyordu.

Büyücü gülümsedi. “Eğer danstan biraz uzaklaşmaya razıysanız, size kraliyet bodrumunda bir şey göstermek istiyorum.”

“Tehlikeli bir şey mi yoksa?” diye soran Tom, birden paniğe kapılmıştı.

Aduro gülümseyerek başını salladı. Tom kralın danışmanının bile Malvel’in sonsuza dek yok olduğuna inandığını fark etti. “Hayır,” dedi büyücü.

“Görevini başarıyla yerine getirdiğin için bir ödül. Avantia, sana çok şey borçlu.”

Tom ve Elenna, küçük bir kapıdan çıkan Aduro’yu koridorun sonuna kadar takip ettiler. Ardından uzayıp giden merdivenlerden indiler. Elenna heyecandan yerinde duramıyordu.

Merdivenlerin sonunda dar bir yol vardı. Aduro onlara yolu gösterdi ve ağır bir kapının önüne geldiler. Tepedeki hava boşluğundan sızan ışık, kapının pirinç çivilerinin ve kilidinin üstünde parlıyordu.

“Bu çok garip,” dedi büyücü. “Burada silah ustasıyla buluşacaktık. Genelde geç kalan bir adam değildir. Acaba başına bir şey mi geldi?”

“Belki de içeridedir,” dedi Elenna.

Aduro kapının kolunu itti ama kapı açılmadı. “Kilitli,” diye mırıldandı. “Belki...”

O sırada odadan bir inleme sesi geldi.

Tom ve Elenna bakiştılar.

“Birinin canı yanıyor sanki,” dedi Tom.

Büyücü Aduro, değneğini kapının kilidine
uzatıp emretti: “Açıl!”

Kilit çıtırdadı ve kapı açıldı. Odada yere yığılmış
yaşlı bir adam gördüler.

Bir gelincik, endişeyle ona bakıyordu.

Adam ayağa kalkmaya çalıştı ama gücü yetmedi ve tekrar yere yığıldı.

Tom ve Elenna, hemen onun yanına koştular. Adamın aklı başından gitmiş gibiydi. Beti benzi atmış, üstündeki siyah tunik yırtılmış, elleri ve yüzü minik ısırık ve çiziklerle kaplanmıştı.

Tom yaşlı adama ayağa kalkması için yardım etti.

“Aduro büyüyle ona biraz su verebilir misin?” diye sordu Elenna. “Çabuk!”

Ancak büyücü, odanın ortasındaki boşluğa, ahşap kürsüye bakıyordu. Elenna'nın söylediklerini duymamış gibiydi ve çok şaşkın görünüyordu.

Tom ayağa fırlayarak, “Sorun nedir?” diye sordu.

Ondan yana dönen Aduro, yataktan yeni kalkmışçasına gözlerini kırıştıtarak “Korkunç bir şey oldu,” dedi. Sesi boğuk çıkıyordu. “Altın zırh... çalınmış!”

İKİNCİ BÖLÜM YENİ BİR MACERA

“Bize ne olduğunu anlatabilir misin?” diye sordu Aduro, yaralı adamın yanına diz çökerek.

Titreyerek nefes alan silah ustası, “Yarasalar!” diye fısıldadı. “Tüm oda yarasalarla doluydu. Zırhı alıp, götürdüler.” Elleriyle yüzünü kapatarak “Kralı hayal kırıklığına uğrattım,” dedi kederle.

Aduro yaşlı adamın omzuna dokundu ve “Hayır, dostum,” dedi. “Bunu yapan şeytani bir şey.” Tekrar ayağa kalkıp değneğiyle üç kez yere vurdu.

Tom, kısa süre sonra koridordan ayak seslerinin geldiğini duydu ve iki uşak kapıda belirdi. Manzarayı görünce, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ustayı odasına götürün,” diye emretti Büyücü

Aduro. “Kral Hugo’nun şifacısını getirin. Ayrıca bundan kimseye söz etmeyin.”

İki uşak, yaşlı adamı dikkatle yerden kaldırdılar. Elenna da yerdeki gelinciği kucakladı ve uşakların taşıdığı ustaya verdi.

Silah ustası ve uşaklar gider gitmez, Tom, büyücüye döndü. “Bu Malvel’in işi! Öyle olmalı! Demek ki hâlâ hayatta.”

Aduro ciddi bir tavırla başını salladı. “Korkarım haklısın.”

“Hangi zırhtan söz ediyordunuz?” diye sordu Elenna. “O zırh neden bu kadar önemli?”

“Tom, görevini başarıyla tamamladığın için zırh sana ödül olarak verilecekti,” diye açıkladı Aduro. “Bir zamanlar o zırh, Canavarların Efendisi’ne aitti. Gerçek sahibine sihirli güçler verme özelliği var.”

“Ama...” diyen Tom’un kafası karışmıştı.

“Eğer zırh Canavarların Efendisi’ne aitse, onu bana veremezsiniz. Malvel’in benim görevim başlamadan çok önce Canavarların Efendisi’ni tutsak ettiğini siz söylemişsiniz. O zırhı neden o giymiyor?”

Aduro içini çekti. “Yıllar önce Canavarların Efendisi’nin yeni yıl yemeği için saraya dönmesi gerekiyordu. Fakat asilzadeler büyük salondaki masada yerlerini alırken, Canavarların Efendisi yerine boş bir zırh belirdi.” Büyücü duraksadı, ardından sözlerine devam etti. “Malvel onu esir almıştı, boş zırhı ise Kral Hugo ve benimle dalga geçmek için yollamıştı.”

Tom, buz gibi bir elin yüreğini kavradığını hissetti. Canavarların Efendisi’nin Kara Büyücü’nün ellerinde çok acı çekmemiş olmasını diledi.

“Fakat her şeyin bitmediğini hissettim,” dedi Aduro. “Zırh doğru kişi tarafından giyilirse, güçleri işe yaramaya devam edecekti. Doğru kişi, damarlarında cesur bir kan akan gerçek bir maceraperest olmalıydı. Bence bu kişi sensin Tom.”

Tom bir an konuşamadı. Altın zırhı giymeye layık kişinin kendisi olduğundan emin değildi. Fakat Avantia’yı korumak için her şeyini verirdi.

Büyücü, küçük odada sabırsızca bir ileri bir geri yürümeye başladı. Bir yandan da elindeki asayı hafifçe taş zemine vuruyordu. “Görevini başarıyla tamamlayınca, Malvel, senin onun için büyük bir tehlike olduğunu anlamıştır mutlaka. Kimsenin, üstelik bir çocuğun, altı Canavarın üzerindeki büyüü kaldırabileceğini düşünmemiştii. Zırhı, senin onu giymeni ve sihirli güçler elde etmeni engellemek için çaldı.”

“Zırh bana olmazdı ki zaten,” diyen Tom, zırhı taşıyan boş ahşap kürsüye bakıyordu. “Uzun boylu biri için yapılmış olmalı.”

“Zırh, onu giyen kişiye göre daralıp genişleyebilir,” diye açıkladı Aduro. “Onu kimin gerçekten hak ettiğini biliyor.”

“O zaman bir şeyler yapmalıyız!” dedi Elenna, gözleri öfkeyle parlıyordu. “Bu yaptıklarını Malvel’in yanına bırakamayız.”

Tom dikkatle “Ama önce zırha ne olduğunu öğrenmeliyiz,” diye ekledi.

Aduro, odada dolanmayı bıraktı. Asasını kaldırdı ve havaya geniş bir yay çizdi. Çizdiği yay pırıltılar saçtı ve tepelerinde bir görüntü belirdi.

Tom ile Elenna, hayret ve korkuyla yutkundular.

Görüntüde, bir sürü yarasanın pençelerinin arasında altın zırhın parçalarını taşıyarak uçtuklarını görmüşlerdi. Ardından yarasalar,

birbirlerinden ayrılıp gruplar halinde altı farklı yöne doğru uçmaya başladılar. Malvel'in alaycı kahkahaları odayı dolduruyordu.

Kısa bir süre sonra, görüntü solarak yok oldu. Tamamen kaybolduğunda, yorgun görünen Aduro içini çekti. "Bu, düşündüğümde de kötü. Malvel'in yaraları, zırhın parçalarını krallığın çeşitli bölgelerine dağıtıyorlar."

Ardından ciddi bir ifadeyle Tom'a baktı. "Görevin henüz sona ermişken yeni bir göreve çıkmaya hazır

mısın? Zırhın parçalarını arayıp, onları bir araya getirir misin?”

Tom doğrudan, “Elbette getiririm,” dedi heyecanla.

“Peki ya ben?” diye soran Elenna’nın yüzü asılmıştı. “Tom nereye, ben oraya!”

Rahatlayan Aduro’nun yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Teşekkür ederim Elenna. Senin de bu görevin üstesinden gelecek cesarete sahip olduğunu biliyorum. Sihirli haritam, size gitmeniz gereken yeri gösterecek. Siz yolculuk için giyinirken, ben de gidip onu getireyim. Sizinle ahırların yanında buluşalım.”

Tom aceleyle odasına gitti ve üstüne yün bir tunik giyip, ayaklarına sağlam botlar geçirdi. Kılıcını ve kalkanını hazırladı. Kalkanının üzerinde, özgür bıraktığı Canavarların verdiği altı nişan vardı.

Ferno’nun ejderha derisi ateşten, Sepron’un

dişi çağlayan sulardan, Arkta'nın kartal tüyü yükseklikten ve Nanuk'un çanı da buz gibi soğuk havadan koruyordu onu. Tagus'un at nalı ona fazladan hız kazandırıyor, Epos'un altın pençesi ise yaraları iyileştiriyordu.

Tüm bu güçlerin bir arada olması, şimdi Tom'u güçlendirecek miydi?

Tom, ahırların bulunduğu yere gitti. Avludan geçerken, Gümüş ile yürüyen Elenna'yla karşılaştı.

Kız beyaz kumaşa sarılı bir bohça göstererek, "Ziyafetten arta kalan yiyeceklerden biraz aldım," dedi Tom'a.

"İyi düşünmüşsün," dedi Tom gülümseyerek. Elenna ile harika bir takım olduklarını biliyordu.

Aduro, onları bekliyordu. Hizmetkârlardan biri Fırtına'yı eyerlemişti. Elenna, siyah atın burnunu okşadı ve ona bir elma yedirdi.

“İşte sihirli harita,” diyen büyücü, Tom’a rulo yapılmış o tanıdık kâğıdı uzattı. “Onu iyi koru ve dikkatli ol. Bu kez Malvel, senin onun için bir tehlike teşkil ettiğinin farkında. Büyüsü belli ki hâlâ güçlü ve şimdi oldukça kızgın.”

“Malvel’den korkmuyorum,” dedi Tom, elini cesurca kılıcına götürerek.

Fırtına, toynağını yere vurarak homurdandı, Gümüş de onu onaylarcasına uludu.

Tom, Fırtına’nın sırtına binip Elenna’yı da arkasına oturttu.

“Güle güle,” dedi Aduro. “Şansınız açık olsun.”

Ardından muhafızlara, sarayın kapılarını açmalarını emretti.

Tom, Fırtına’yı mahmuzladı. Sarayın kapılarından geçerken, Gümüş de yanlarındaydı.

Tom hâlâ sarayın duvarlarından gelen coşkulu sesleri ve müziği duyabiliyordu. Avantialılar, Malvel'in hâlâ yaşadığından ve yine planlar yaptığından habersizdi.

Tom ise Kara Büyücü'nün planlarını bozmaya kararlıydı. Elenna ile yeni görevlerinde başarılı olmak için sonuna kadar uğraşacaklardı.

Ben hazırım, diye düşündü Tom. Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, evimi korumak için her şeyi yapacağım!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM MALVEL'İN UYARISI

“Burada olmana memnunum,” dedi Tom, Elenna’ya. Saraydan uzaklaşıyorlardı artık. “Birlikte bu işin üstesinden gelebileceğimizi biliyorum.”

“Gümüş ve Fırtına da bize yardım edecekler,” dedi Elenna. “Hem Canavarları da unutma. Artık düşman değiller ve Avantia’yı korumak onların görevi. Belki Malvel’le savaşırken onlardan da yardım isteyebiliriz.”

“Doğru,” dedi Tom kararlı bir sesle. Elenna, hayvan dostları ve Avantia’nın Canavarları yanındayken, kaderinde Kara Büyücü’yü yenilgiye uğratmak olduğunu biliyordu.

İzledikleri yol, bir sığır sürüsünün huzur içinde otladığı araziden geçiyordu. Birkaç ağaç ve verimli çimlikler vardı; öğlen güneşi uzun gölgeler oluşturuyordu.

Kısa süre sonra, bir yol ayrımına geldiler. Tom, Fırtına’yı durdurup, Büyücü Aduro’nun büyü haritasını çıkardı. Haritayı açınca kırmızı bir patikanın parladığını gördüler; sahile doğru gidiyordu.

“Bu yol deniz yılanı Sepron’la karşılaşmaya giderken izlediğimiz yol,” diye işaret etti Elenna, Tom’un omzunun üstünden bakarak.

“O zaman en azından yolu biliyoruz,” diyen Tom, artık kendini daha neşeli hissediyordu. Haritayı tekrar rulo haline getirip heybeye koydu. Sonra da Fırtına’yla yollarına devam ettiler.

Etrafı ağaçlık, ince bir yoldan geçtiler ve bir tepeye tırmanmaya başladılar. Tom, havanın puslanmaya başladığını fark etmişti. Sanki gece oluyordu. Serin bir rüzgâr, omzunun üstünden fısıldıyordu. Fakat güneş, hâlâ ufukta sabit duruyordu ve gökyüzü, birkaç beyaz bulut dışında masmaviydi. Tom huzursuzca etrafına bakındı. Ağaçlar ve arazi dışında bir şey görünmüyordu.

Ardından başını yukarı kaldırdı. Mavi gökyüzünde siyah noktacıklar bir oraya bir buraya uçuşuyorlardı. Tom, Aduro'nun onlara gösterdiği görüntüyü hatırlayarak "Yarasalar!" diye bağırdı.

Elenna'nın, kollarını beline sımsıkı doladığını hissetti. "Yarasaların sadece geceleri uçtuklarını sanıyordum," dedi kız.

"Malvel, onları istediği saatte uçurabilir," diye yanıt verdi Tom sert bir sesle.

Dizginleri çekip Fırtına'yı durdurdu ve kılıcının kabzasını kavrayıp silahı kınından çekmeye hazırlandı. Siyah at başını kaldırınca koşumları şingırdadı. Gümüş, atın yanında kaskatı kesilmiş, öfkeyle gökyüzüne doğru havlıyordu.

Ancak yarasalar giderek alçalarak Tom ve Elenna'nın başına üşüşmüşlerdi.

Tom, öfkeyle homurdanan Fırtına'yı sakinleştirmeye çalışıyor, Gümüş ise yaralarını kanatlarından yakalamak için havaya zıplayıp duruyordu.

Tom ve Elenna, yaratıkların saldırısından korunmak için başlarını eğmek zorunda kaldılar. Tom, Fırtına'yı koşturmayı göze alamadı çünkü önlerindeki yol dik ve engebeliydi. At yaralanabilirdi. Çaresizce kılıcını çekti ve tepelerinde dönüp duran yarasalara doğru savurdu. Yarasalar yukarı doğru kaçıştılar ve toplanarak bir araya geldiler.

Elenna şaşkınlıkla yutkundu. "Ne yapıyorlar?"

Yarasaların oluşturduğu grup, farklı bir şekil alıyordu. Tom, dağın kenarında ona zalimce gülen, cübbeli kişiyi tanıyınca ürperdi.

Görüntü Tom'un başının üstündeki gökyüzünden ufka doğru uzanıyor ve gökyüzünün yarısını kaplıyordu.

“Malvel!” diye bağırdı çocuk.

Kara Büyücü, yarasaları kullanarak korkunç yüzünü ortaya çıkarmıştı. Tom, Malvel'in çukur gözlerindeki pırıltıyı ve yüzündeki zalim gülümsemeyi görebiliyordu. Etrafı alaylı bir kahkaha kapladıktan sonra Malvel'in sesi gürlemeye başladı.

“Umarım sürprizimi beğenmişsinizdir. Beni alt edebileceğinizi mi sandınız? Ne kadar da aptalsınız!”

Tom kılıcını kaldırarak, “Seni alt edebileceğimizi biliyorum,” diye bağırdı. “Çaldığın zırhın her parçasını bulacağız. Bizi hiçbir şey durduramaz!”

Malvel’in sesi, yeniden yankılandı.

“Hiçbir şey mi? Yarattığım, kötü kalpli altı yeni Canavar da mı durduramaz sizi?”

Tom, bir an şaşkınlıktan donakaldı.

Gümüş ağlamaklı bir şekilde uludu ve Malvel’in görüntüsünü yakalamaya çalışarak havaya zıpladı.

“Yeni Canavarlar mı?” diye bağırdı Elenna. “Ne anlama geliyor bu?”

“Zepha’yla karşılaşınca, sorunun yanıtını alacaksın. Belki o zaman fikrinizi değiştirip, kuyruğunuzu bacaklarınızın arasına kıştırarak eve koşarsınız.”

“Asla!” diye bağırdı Tom, ona meydan okuyarak. “İstedğin Canavarı yarat ama hiçbiri beni durduramayacak. Avantia’yı asla hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Fakat Zepha kimdi, ya da neyin nesiydi acaba? Karşılaşması gereken altı yeni Canavarı düşününce, midesine korkudan sancılar girdiğini hissetti Tom.

Ardından yarasalar dağılmaya başladılar ve Malvel’in yüzünün görüntüsü yok oldu. Fakat Kötü Büyücü’nün alaycı kahkahası, son yarasa kaybolana dek tepelerde yankılanmaya devam etti.

Tom kılıcını kınına soktu, midesi alt üst olmuştu. Elenna’nın yüzü ise bembeyazdı ve sarsılmış görünüyordu. Fırtına terlemiş titriyor, Gümüş’ün kuyruğu yoldaki tozun içinde sürükleniyordu.

“Bence kamp kurmalıyız,” dedi Tom, sakın bir sesle konuşmaya çalışarak. “Bunu atlatmak için biraz zamana ihtiyacımız var. Ayrıca güneş de batıyor. Yakında hava kararır.”

Elenna, haklısın dercesine başını salladı. Attan inip, yolun yakınındaki ağaçlıklı bölgeye doğru yürüdüler. Kayalıklı vadinin derinliklerinde, ağaçların arasında küçük bir göl vardı. Tom, Fırtına'nın eyerini çıkarırken, Elenna yakacak odun ve yiyecek aramaya koyuldu. Güneş batıp karanlık çökerken, yaktıkları parlak ateşten ötürü mutluydular.

Elenna, ziyafetten aldığı yiyecekleri çıkardı ve Tom'a biraz ekmele soğuk tavuk vererek, "Aduro'nun bizi yeni Canavarlar konusunda uyardırmamasına şaşırdım doğrusu," dedi.

"Belki onun da haberi yoktur," diye yanıt verdi Tom. "Bu farklı bir görev. Her konuda Aduro'nun desteğini bekleyemeyiz. Bu sefer kendi başımızayız."

Gözleri kararlılıkla parlayan Elenna, "Başaracağız," dedi. "Başarmak zorundayız."

Yemeği bitirdikten sonra Tom, ateşin yanına uzandı. Gökyüzüne bakıyordu. Ay, bulutların arasından çıkıyordu ve ortalıkta yarasa yoktu.

Fakat Tom, onları başka bir şeylerin beklediğini biliyordu. Malvel'in kötü yarasalarından daha tehlikeli bir şeylerin.

Yepyeni kötü Canavarlardı bunlar.

Belki gecenin karanlığına gizlenmiş, çoktandır sessizce etrafında dolanıyorlardı. Tom karanlığın içine bakmaya çalıştı ama bir şey göremedi.

Uykuya dalması, oldukça uzun sürdü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM DENİZDEKİ TEHLİKE

Sonraki gün, öğleye kadar gölün kenarındaydılar. Tom, Deniz Yılanı Sepron'un öfkesiyle yarattığı su baskınlarını hatırladı. Artık ülke güvendedi; ürünler yetişiyor, insanlar tarlalarda çalışıyor ve evler yeniden onarılıyordu. Tom, Avanti'a'da işlerin yeniden yoluna girmesine yardım ettiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Yol, nihayet Tom ve arkadaşlarını dar bir patikadan sahile ulaştırmıştı.

“Bak!” diye bağırdı Elenna, ileriye işaret ederek. “Tüm balıkçıların kulübeleri onarılmış ve yeni kayıklar yapmışlar.”

Tom, başlangıçta yeni kulübeleri ve yanlarına yığılmış balık ağlarıyla, yeni boyanmış parlak kayıkları gördüğüne memnun olmuştu fakat birden kaşlarını çattı.

“Bu kayıkların denizde olması gerekmiyor muydu?” diye sorarak şüpheyi Elenna’ya baktı. “Neler oluyor burada?”

“Ölü balık kokusu da var,” dedi Elenna yüzünü buruşturarak.

Tom, o sırada sahildeki kayaların ardından ince bir dumanın yükseldiğini fark etti. Elenna ile ikisi Fırtına’dan indiler ve atı çimenlerin arasında otlaması için bırakarak kayalara doğru yöneldiler.

Kayalara doğru yaklaştıkça, bir grup insanın ateşin etrafında oturduğunu gördüler. Bir kadın demir bir kazanda kaynayan çorbayı tahta kaplara dolduruyordu. Gruptaki herkes endişeli ve yorgun görünüyordu.

Tom onlara bakarken, aralarındaki uzun boylu, kızıl saçlı ve çilli çocuğu tanıdı ve “Calum!” diye seslendi.

Başını kaldırıp ayağa fırlayan çocuk da “Tom!” diye bağırdı ve Elenna ile ikisini kucakladı. Ardından eğilerek parmaklarını Gümüş’ün boynundaki kalın kürke daldırdı. “Sizi tekrar görmek ne güzel.”

“Biz de seni gördüğümüze sevindik,” dedi Tom. Deniz Yılanı Sepron’u Malvel’in lanetinden kurtarmaya geldiğinde, Calum’un ona nasıl yardım ettiğini asla unutmayacaktı.

“Neler oluyor burada?” diye sordu Elenna.

“Evet, neden kimse kayıklarla denize açılmamış?” diye ekledi Tom.

Ateşin etrafındaki insanlar, endişeyle bakiştılar.

“Denize açılmak çok tehlikeli,” dedi Calum bir an duraksadıktan sonra. “Dün denize açılan iki kişi geri dönmedi. Kayığın kalıntılarını bulduk ama onlara ne olduğunu kimse bilmiyor.”

Tom çabucak Elenna’ya göz attı. O da Tom gibi endişeli görünüyordu. Sepron artık özgürdü ve krallığın o kısmını koruyor olması gerekiyordu. Ters giden bir şeyler vardı.

“Neden ortadan kaybolduklarını biliyor musunuz?” diye sordu Calum’a.

Bir adam denizi işaret etti. Tom onu hatırlamıştı; Calum’un babasıydı.

“Girdaplar,” dedi. “Birkaç gün önce kayaların yakınında ortaya çıktılar, nedenini kimse bilmiyor. Şimdi denize açılmak için insanın aptal olması gerekir.”

“Ya da Lindon olması gerekir tabii,” dedi adamlardan biri acı acı gülümseyerek.

“Lindon da kim?” diye sordu Tom.

“İnatçı aptalın teki,” diye yanıt verdi adam.

“Dünyadan haberi yok,” diyerek araya girdi bir kadın. “Bu sabah yola çıkmak için ısrar etti, her zamanki gibi balığa çıkmak istiyordu. Hâlâ geri dönmedi.”

“Neden gittiğini bilmiyoruz,” diye ekledi Calum’un babası somurtarak. “Zaten avlanmak çok zor, girdaplar ortaya çıktığından beri tüm balıklar gitti.”

“Bazıları da öldü,” dedi Calum sahili göstererek.

Tom, sahildeki kalıntıların arasındaki ölü balıkların gümüş rengi pırıltısını gördü. O sırada Gümüş, suyun kenarına giderek ölü balıklardan birini kokladı. Ardından tiksinti dolu bir ifadeyle geri çekildi.

“Gümüş! Buraya gel oğlum,” diyen Elenna, ona doğru gelen kurdun kulağını okşadı. “Burnunu soktuğun yerlere dikkat et.”

“Bu sularda bolca balık tutardık,” diye sözlerine devam etti kadın. “Fakat girdaplar devam ederse, hayatta kalmak için elimizde birkaç sebzedен başka bir şey kalmayacak.”

Tom, Calum'a baktı. Çocuğun gözleri umutla doluydu. Kasabada Tom'un Sepron'u özgür bıraktığını bilen tek kişi oydu.

"Sanırım bu konuyla ilgili bir şeyler biliyorum," dedi Tom, yalnızca Calum'un duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Burada bekle."

Elenna'yı da yanına alarak Fırtına'yı bıraktıkları yere gittiler. Tom, çantasından sihirli haritayı çıkardı. Haritayı açtığında, denizdeki kayalıklı bir adacığın yanında altın bir miğferin belirdiğini gördü.

"Girdaplar işte tam orada oluşuyor," dedi Elenna.

Tom, Elenna'nın endişeli gözlerine baktı. Nabzı, korku ve heyecanla atmaya başlamıştı şimdi.

"Calum'un söylediklerini duydun," diyerek devam etti Elenna. "Oraya giden kayıklar geri dönmez."

Tom, dalgalara doğru bakarak "Başka çarem yok," dedi. "Bu benim görevim, gitmek zorundayım."

BEŞİNCİ BÖLÜM LİNDON

Tom, haritayı Fırtına'nın sırtındaki çantaya geri koydu. Sahile döndüğünde, beyaz yelkeni dalgalanan bir balıkçı kayığının kıyıya doğru yaklaştığını gördü.

“Bu Lindon olmalı,” dedi. “Belki kayığıyla bizi girdapların olduğu yere götürür. Haydi!”

Tom ve Elenna, hemen kıyıya doğru gittiler, Gümüş ve Fırtına da arkalarından geliyorlardı.

Kısa bir süre sonra kayık sahile ulaştı ve kayıkçı dışarı atlayıp kayığını diğer kayıkların yanına çekti. Balık sepetlerini dışarı çıkardığında Tom, sepetlerde sadece birkaç balık olduğunu gördü.

“Sen Lindon musun?” diye sordu Tom. Balıkçı son sepeti de sahile indirdiğinde doğruldu.

“Evet, benim.” Uzun boylu, esmer, kabarık saçlı genç bir adamdı. Yüzü sert ve soğuk görünüyordu. “Kim soruyor?”

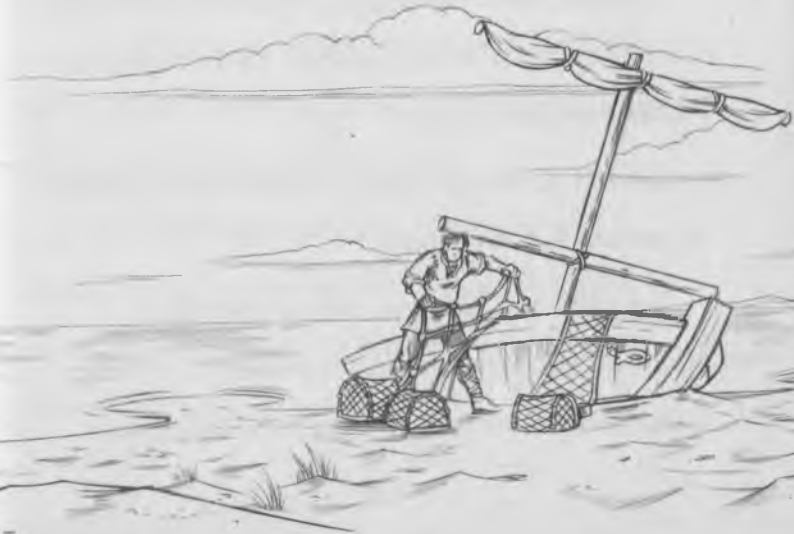

“Ben soruyorum. Denize açılmam gerekiyor.
Beni götürür müsün?”

“Olabilir, eğer iyi bir ödeme yaparsan,” diye yanıt
verdi Lindon. “Nereye gitmek istiyorsun?”

Tom, “Oraya,” diyerek kayalıklı adacığı işaret
etti.

Lindon kaşlarını kaldırarak “Orada girdaplar
var,” dedi. “Fazladan para ödemen gerekir.”

Tom, Elenna'ya bakarak "Param yok," diye söze başladı, "ama..."

"Sorun değil," dedi Lindon. Tom, birden Lindon'un gözlerini Gümüş'e dikmiş olduğunu fark etti. "Başka şekillerde de ödeme yapabilirsin. Şu köpeği alabilirim senden."

Elenna, kurdun önünde dikildi. Adamın, sadık dostunu almaya çalışması onu çok sinirlendirmişti. Gümüş'ün sırtındaki tüyler de kabarmış, hafifçe hırlamıştı.

"Olmaz, bunu yapamayız," dedi Tom ciddiyetle. "İstedğin başka bir şey yok mu? Ya da senin için yapabileceğimiz bir şey?"

Lindon gözlerini kısarak, "Neden oraya gitmek istiyorsun ki?" diye sordu.

Tom görevini kimseye anlatamayacağını biliyordu. İlk görevinde Avandia'nın iyi Canavarlarını korkunç bir lanetten kurtarması

gerekmiş ve bunu başarmak oldukça zor olmuştu. Fakat şimdi Malvel, kendi yarattığı kötü Canavarları Avantia'ya salmıştı. Tom'un görevini bir sır olarak saklaması, artık daha da gerekliydi. Kötü Büyücü'nün peşinde olduğu öğrenilirse, Avantia halkı paniğe kapılabilirdi. "Yapmam gereken önemli bir şey var," dedi.

Lindon kaba bir kahkaha atarak "Önemli bir şey mi? Senin gibi bir çocuğun mu?" dedi. "Eğer yardımımı istiyorsan bana daha fazla bilgi vermelisin."

Tom, Elenna'nın sinirden kıpkırmızı kesildiğini fark etmişti. Kız, ikisinin de pişman olacağı bir şey söylemeden harekete geçmeliydi.

Ardından kasaba halkının Lindon'un risk almayı ne kadar sevdiğini söylediğini hatırladı. Belki adama tehlikeli bir işin peşine düştüğünü söylemesi, işine yarayabilirdi.

“Girdaptan sağ çıkıp çıkamayacağımı görmek istiyorum,” dedi Tom heyecanla. “Ayrıca bütün balıkların öldüğünü duydum. Belki buna neyin neden olduğunu keşfedebilirim.”

Lindon, bir an hayretle Tom’a bakakaldı. Ardından başını sallayıp gülererek “Evet, sen gerçekten de delinin tekisin, buna şüphe yok,” dedi. Sonra durakladı, yüzünde sinsî bir ifade belirmişti. “Eğer geri dönmezsen şu güzel atını alırım,” diye ekledi. Bir yandan da huzursuzca yeri eşeleleyen Fırtına’ya bakıp başını sallıyordu. “Başarılı olman halinde ise sadece elini sıkıp sana şans dileyeceğim.” Derin bir iç geçirdi. “Kim bilir belki de balıkları neyin öldürdüğünü keşfedebilirsin. Bu durum böyle devam ederse, hepimiz açlıktan öleceğiz.”

Tom, Fırtına’nın boynunu okşayarak, “Endişelenme oğlum, geri döneceğim,” dedi güven

veren bir sesle. Fakat midesindeki korku sancısını göz ardı etmesi imkânsızdı.

Tom daha önce de tehlikeyle yüzleşmişti.

Fakat şimdi Zepha'yı yenmek ve altın miğferi bulmak zorundaydı. Çünkü bunu başaramazsa, hayatını olmasa da atını kaybedecekti. Ayrıca altın miğfer, Malvel'in lanetli ellerinde kalacaktı.

ALTINCI BÖLÜM DENİZİN AÇIKLARINDA

Lindon kayığı hazırlarken, “Ben de seninle geliyorum,” dedi Elenna.

“Hayır,” dedi Tom. “Zepha’yı yenmek ve miğferi bulmak benim görevim. Senin burada kalmanı ve Gümüş’le Fırtına’ya göz kulak olmanı istiyorum.”

Elenna, dudağını ısırıp başını salladı. Tom kılıcının kınını çözüp Elenna’ya vererek “Buna ihtiyacın olabilir,” dedi.

“Kalkanım Fırtına'nın sırtındaki çantada. Buradaki insanlar çaresizler, bu nedenle tehlikeli olabilirler. Ayrıca Malvel'in ne yapacağını asla bilemeyiz.”

Elenna duraksayarak, “Kılıcına ve kalkanına ihtiyacın olmayacak mı?” diye sordu.

Tom onlar yanında değilken saldırıya açık olacağını farkındaydı. Fakat Elenna'yı yalnız ve korunmasız bırakmasının imkânı yoktu. Zekâsına güvenmek zorundaydı. Elenna'nın elini avuçlarının arasına aldı ve kılıcını kızın eline tutuşturup “Beni merak etme,” dedi.

“Calum ve babasıyla kalacağım,” dedi Elenna. “Onlardan korkmama gerek yok... ama Tom sen dikkatli ol. Malvel'in Zepha hakkında söylediklerini unutma.”

Tom'un içini yine buz gibi bir korku kapladı. Henüz Zepha'nın ne olduğunu bile bilmiyordu. Hiç görmediği kötü bir Canavara karşı nasıl hazırlıklı olabilirdi ki?

O sırada Lindon'un "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye soran sert sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Geliyorum," dedi endişelerini bastırarak.

Tom'un elini yakalayan Elenna, "İyi şanslar," dedi.

Gümüş cesaret verici bir sesle havlarken, Fırtına da kişnedi.

Tom, Lindon'un suya itmesine yardım ettiği kayığa atladı. Adamın yelkeni açmasıyla birlikte kayak, kısa sürede yeniden dalgaların arasında ilerlemeye başladı. Tom Elenna, Gümüş ve Fırtına'nın durduğu sahile doğru baktı. Şimdiden küçücük ve uzak görünüyorlardı.

Gökyüzü gri ve yoğun bulutlarla kaplıydı. Lindon, kayığı denizin açıklarına doğru sürerken rüzgâr giderek güçlendi. Deniz dalgalıydı ve kayak, dalgaların arasında bata bata ilerliyordu.

Tom, kayığın kenarına yapışarak denizin içine baktı. Yüzeyin altındaki karanlık bir gölgenin hareketini fark edebileceğini düşünüyordu. Su birdenbire hiddetle çalkalanmaya başladı ve Tom kayığın dev bir dairenin etrafında döndüğünü fark etti. Bir girdap oluşuyordu ve Lindon ile Tom, girdabın tam ortasındaydılar.

Gülen Lindon “Korktun mu?” dedi dalga geçerek. “Fikrini değiştirmek ister misin?”

“Hayır!” dedi Tom, Lindon’a korkusunu belli etmemeye kararlıydı. “Bunun için geldim ben.”

Lindon homurdandı ve kayığı ustalıklarla girdaptan uzaklaştırdı. Tom onun becerikli bir denizci olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi.

Ancak kayık yine de tehlikeli bir biçimde yalpalıyor, içeri sıçrayan su, Tom’u sırılsıklam ediyordu. Lindon kayığı girdabın yakınına doğru çekerek “Seni burada bekleyeceğim,” dedi. “Fazla

Korkunç Ahtapot Zepha

gecikmemeye çalış! Yoksa atını almak için sahile
geri dönerim.”

Tom kayığın ucuna tırmandı. Girdap, iyice hızlanmıştı. Denizin derinliklerine doğru huni şeklinde bir geçit açılmıştı. Tom'un kalbi dehşetle çarpıyordu ama artık vazgeçemeyeceğini biliyordu. Sepron'la karşılaşmak için nasıl denize daldığını ve başarılı olduğunu hatırladı.

“Bunu yapmak zorundayım,” diye mırıldandı.

“Altın miğfer için... ve Malvel’i yenmek için.”

Tom ciğerlerini havayla doldurup ağzını sımsıkı kapadı ve suya daldı.

YEDİNCİ BÖLÜM GİRDABIN İÇİNDE

Girdap, Tom'u bir anda okyanusun derinliklerine çekmişti. Suyun gücü kıyafetlerini çekiştiriyor, kollarını ve bacaklarını savuruyordu. Tom, kendini parçalanıyormuş gibi hissediyordu.

Tom'un bedeni, bu güçlü akıntının içinde dönüp duruyordu. Akıntıya kapılmamaya çalışıyordu ama kısa bir süre sonra su yüzeyine mi yoksa okyanusun dibine doğru mu ilerlediğini anlayamaz olmuştu.

“Boğulacağım!” diye düşündü telaşla. Yeni görevi şimdiden bitmiş miydi yoksa?

Ardından, kolu sert bir şeye çarpmışçasına acı duydu. İçgüdüsel olarak çarptığı şeye tutundu ve tutunduğu şeyin okyanusun dibinden yukarı doğru yükselen bir kaya olduğunu fark etti. Kayaya sıkıca tutunmaya devam ederek kendini girdaptan kurtarmayı başardı ve sakinleşti.

Etrafına bakınınca, kıvrılarak uzanan delikli mercanları gördü. Ardından gözüne soluk bir altın pırıltısı çarptı. Altın miğfer, bir kayanın tepesinde duruyordu.

Tom, daha önce hiç buna benzer bir miğfer görmemişti.

Bir kartal başını andırıyordu. Miğferin siperlik kısmı kıvrık bir gaga biçimindeydi ve altın yüzeyi tüy deseniyle işlenmişti.

Korkunç Ahtapot Zepha

Tom şaşkına dönmüştü. Miğfere bu kadar kolay ulaşabildiğine inanamıyordu! Tek yapması gereken, miğferi alıp kayığa geri dönmekti.

Tutunduğu kayayı bırakan Tom, altın miğfere doğru yüzmeğe başladı. Fakat miğfere ulaştığında, altında bir hareket hissetti. Kayanın arkasından karanlık bir gölge yükseliyordu. O kadar büyüktü ki Tom bir an, onun patlak gözlü, ağzı gagaya benzeyen bir kafa olduğunu anlayamadı. Birkaç saniye sonra da canavarın dev dokunaçları, yani kolları ortaya çıktı. Tom yaratığın şeffaf derisine bakınca, üç kırmızı kalbi olduğunu gördü.

Zepha dev bir ahtapottu! Daha da ötesi canavar bir ahtapottu!

Tüm balıkları kaçıarak kasaba halkını açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya getiren Canavar buydu. Tom panikten donakalmıştı. Böylesine büyük bir yaratıkla nasıl savaşabilirdi?

Tom miğfere doğru hareketlenmeden önce ahtapot, mercanların arasındaki sığınağından dışarı çıktı ve dokunaçlarıyla Tom'u yakalamaya çalıştı.

Tom, nefesini tutmaktan ciğerlerinin acımaya başladığını hissediyordu.

Onu yakalamaya çalışan dokunaçlardan kaçarak suda ilerlerken, ağzından birkaç değerli hava

baloncuğunun kaçmasına izin verdi.

Yüzeyin oldukça altında, havadan yoksun haldeydi. Üstelik canavar ahtapot, onunla altın miğferin arasında duruyordu.

Şimdi ne yapacaktı? Daha da önemlisi, buradan nasıl sağ çıkacaktı?

SEKİZİNCİ BÖLÜM BEKLENMEDİK YARDIM

Tom, ciğerlerinde hâlâ hava varken son gücünü kullanarak su yüzüne çıkmaya çalışıyordu. Her an Zepha'nın dokunaçlarından birinin onu bileğinden yakalayıp suyun derinliklerine çekmesini bekliyordu.

Tom nihayet su yüzüne çıktığında öksürerek yuttuğu suları çıkardı ve derin derin nefes aldı. Etrafı görebilmek için gözlerini kırpıştırıp baktığında, Lindon'un botunun birkaç yüz metre ileride, dalgaların arasında sallanmakta olduğunu gördü.

Dikkatle girdabın kenarından yüzdü. Kayığa ulaştığında Lindon, Tom'un kayığa binmesine yardım etti.

“Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm,” dedi adam, sesinde zoraki bir saygı vardı. Tom'un elini kapıp sıkarak “Bu durumda atın sende kalabilir,” dedi. Sonra merakla Tom'a bakarak “Orada ne gördün?” diye sordu.

“Beni geri götürmelisin!” dedi Tom heyecanla. “Elenna'yı almalıyım.”

Lindon, Tom'un yüzündeki kararlılığı gördü ve başını salladı. Çabucak halatları topladı ve kısa bir süre sonra kayıkla kıyıya yanaştılar.

Elenna, suyun kenarında Tom'u bekliyordu. Elinde Tom'un kalkanı ve kılıcı vardı. Tom kıyıya çıkar çıkmaz onları yere bıraktı ve çocuğa sarıldı.

Gümüş ise hoş geldin dercesine havlıyor, etraflarında heyecanla koşuşturuyordu.

“Güvendesin!” diye bağırdı Elenna. “Peki miğfer nerede?”

“Denizin dibinde,” diye yanıt verdi Tom. “Onu bir ahtapot koruyor.”

“Zepha bir ahtapot muymuş?”

“Evet Elenna. Ayrıca dev bir ahtapot. Bir canavar.” Tom, bir an duraksadı. “Onu yenebileceğimden emin değilim.”

“Evet, yenebilirsin,” diyen Elenna’nın sesi cesaret vericiydi. “Ya da bunu birlikte başarabiliriz.”

Arkadaşının cesareti ve sadakati, Tom’un içini rahatlatmıştı. “Bunu söylemeni umuyordum,” dedi Elenna’ya.

Arkasını dönüp baktığında, Lindon’un ateşin etrafına toplanmış insanlara doğru yürüdüğünü gördü. Elinde önceden yakalamış olduğu bir sepet balık vardı.

“Hey!” diye seslendi Tom. “Beni yeniden oraya götürür müsün?”

“Bugünlük yeterince risk aldım,” diyen Lindon, üzüntüyle başını iki yana salladı. “Bir daha oraya geri dönmeyeceğim. Üzgünüm.” Sonra da uzun adımlarla ateşe doğru yürüdü.

Elenna ve Tom bakiştılar. İkisi de Elenna'nın kayak kullanmada usta olduğunu biliyorlardı.

“Sence kayığı almalı mıyız?” diye fısıldadı Elenna.

“Geçen sefer deniz yılanı Sepron'u kurtarmak için böyle bir şey yapmak zorunda kalmıştık,” diye yanıt verdi Tom. “Bunu buradaki insanların iyiliği için yapıyoruz sonuçta. Başka çaremiz yok.”

Kimsenin onlara bakmadığından emin olduklarında Tom kılıcını ve kalkanını kayığın içine attı. Ardından Elenna'yla kayığa bindiler. Gümüş, üzüntüyle inleyerek onları izliyordu.

“Tamam sen de gelebilirsin,” dedi Elenna. Bunun üzerine kurdun kulakları havaya dikildi ve uçarcasına kayığa atladı. Atlamasıyla kayak, iki

yana doğru sallanmıştı.

“Fırtına'ya bir şey olmaz,” dedi Elenna. “Calum onunla ilgilenir.”

Kayık denize açılırken, Tom'un içindeki korku yeniden canlandı. Zepha'nın dev dokunaçlarından birini fırlatarak kayığı denizin dibine çektiğini hayal etti. O zaman üçü de boğulurdu.

“Hazır mısın? Bu çok tehlikeli...” dedi Tom. Arkadaşını almak için geri dönmekle hata mı etmişti acaba?

“Seninle gelmeyi biz istedik, değil mi Gümüş?” dedi Elenna sakin bir sesle.

Gümüş, evet dercesine havladı.

“Fakat sen Zepha'yı görmedin. Korkunç bir yaratık o.”

Tom, neredeyse Elenna'dan geri dönmesini

isteyecekti. O sırada, kayığın önünde mavi bir ışık gördü. Işığın içinde Aduro belirmişti. Tom, büyücünün pelerininin arasından geçen dalgaları görebiliyordu. Büyücü, onlara yalnızca bir görüntüsünü yollamıştı, tıpkı daha önce birçok kez yapmış olduğu gibi.

“Umudunu kaybetme Tom,” dedi gülümseyerek. “Sana yardım edebilecek bir şeye sahip olduğunu unuttun mu?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tom.

“Sepron’u özgür bıraktığında dişlerinden biri sana verilmişti ve sen de onu kalkanına takmıştın,” diye hatırlattı Aduro.

“Elbette!” diyen Tom, bunu tamamen unutmuştu.

Aduro sözlerine devam etti. “Eğer dişi ovalarsan Sepron sana yardıma gelir ama unutma, Avantia’nın iyi Canavarı olarak Sepron, Zepha’ya ancak seni korumak için saldırır.” Büyücünün

görüntüsü solmaya başlamıştı. “İyi şanslar!” diye seslendi tamamen yok olmadan önce.

Tom kalkanını aldı ve Sepron’un dişini ovaladı.

Başlangıçta hiçbir şey olmadı. Büyücü Aduro yanılmış olabilir miydi? Yoksa Sepron çok uzaktaydı da çağrısını o nedenle mi duymamıştı?

Denizde giderek açılıyorlardı. Elenna kayığın kenarına yaslanarak “Bir şeyin hareket ettiğini görüyorum!” diye bağırdı.

Tom’un yüreği küt küt atıyordu. *Sepron mu?* diye sordu kendi kendine. *Yoksa Zepha mı?*

Üstünden pırıltılı sular süzülen dev bir kafa ve kavisli bir boyun suların içinden yükselince, Tom’un içi sevinçle doldu. Sepron’un parlak gözlerine ve gökkuşağı renkli pullarına baktı.

“İşe yaradı!” dedi Elenna gülerek.

Dev deniz yılanı, boynunu kayığı korurcasına öne eğdi. Ardından tekrar suya daldı. Tom artık onu göremese de Canavarın denizin altında onlara yardım etmeye ve onu korumaya hazır beklediğini biliyordu. Dev yılanın yardımı yeterli olacak mıydı acaba? Yoksa Malvel'in kötü Canavarı, Sepron'dan daha mı güçlüydü?

Tom, girdabın kenarında suyun dalgalandığını görebiliyordu. Gümüş ulumaya başlamış, kayıkta bir ileri bir geri yürüyordu.

“Bir terslik olduđunun farkında,” dedi Elenna kasvetli bir yzle.

Tom kılıcını kaparak kayığın kenarına tırmanırken Elenna da yanındaydı.

“Ben Zepha'nın dikkatini dağıtacağım,” dedi Tom. “O benim peşime düşünce, sen miğferi al ve olabildiğince hızla kayığa yüz.”

Elenna, tamam dercesine başını salladı.

Tom girdaba baktı. Denizin altında Sepron, daireler çizerek bekliyordu.

“Burada kal Gümüş,” dedi Elenna kurda. Gümüş yavaşça inledi ama sonunda uslu uslu kayığın dibine uzandı.

“Üç deyince atlıyoruz,” dedi Tom.

Üç kadar saydı ve Elenna ile ikisi, girdabın içine daldılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM ZEPHA'NIN ÖFKESİ

Bu defa kılıcın ve kalkanın ağırlığı, Tom'un hızla suyun dibine inmesini sağladı. Yönünü kaybetmemeyi başararak, döne döne dibe doğru yüzdü. Yukarı baktığında Elenna'nın Sepron'la yüzdüğünü gördü.

Kısa bir süre sonra mercanlarla miğferin altın ışıltısını gördü ve Elenna'ya işaret etti. Elenna başparmağıyla anladığını belirten bir işaret yaptı ve

o yöne doğru yüzmeye başladı.

Ardından Zepha'nın dev bedeni mercanların ardından görüldü. Tom, Elenna'nın ağzının dehşetle açıldığını gördü. Kızın ağzından çıkan hava baloncukları yukarı doğru yükseliyordu. Tom ona yardım etmeliydi! Elenna'nın yanına yüzdü ve cesaret verircesine omuzlarından tuttu.

Ardından birlikte canavar ahtapota doğru yüzmeye başladılar.

Canavara yaklaştıkça Tom, dev dokunaçların suyun altındaki akıntıyla hareket ettiğini gördü. Zepha sanki dinleniyormuşçasına kıvrılmıştı ama Tom onun bu haline aldanmadı.

O sırada Elenna, ani bir hareketle miğfere doğru yüzdü. Tom Zepha'nın dikkatini dağıtmak için kötü canavara doğru yaklaştı. Fakat fazla yaklaşmıştı. Tom, Zepha'nın onun peşine düşmesini umarak

uzaklaşırken, canavar dokunaçlarından birini uzatıp Tom'u bileğinden yakaladı.

Tom ayağını çekerek kendini kurtarmaya çalıştı.

Elenna'nın ona doğru yüzdüğünü fark etmişti ama ona miğferi almasını işaret etti.

Bileğine dolanan dokunacın giderek sıkılaştığını hissediyordu. Kan dolaşımını engelleyen dokunaç nedeniyle ayağı uyuşmuştu. Tekmeler atarak yüzeye yüzmeye çalıştı ama dokunaç onu geri çekiyordu. Paniğe kapılmaya başlayan Tom, ağız dolusu su yuttu ve boğulmaya başladı. Elenna'ya bir kez daha göz attığında, kızın elinde bıçağıyla dev ahtapota doğru yüzdüğünü gördü. Elenna kolunu uzattı, bıçak hafifçe parladı ve deniz yeşili bir ışıltı saçtı. Ardından bıçağı Zepha'nın kalın kaslı dokunacına sapladı.

Canavarın donuk gözleri acı ve öfkeyle iri iri açıldı. Tom bileğini saran dokunacın gevşediğini hissetmişti. Kılıcını çekerek öfkeyle dokunaca saplayınca, su kandan kıpkırmızı oldu. Dokunacın ucu kopup düştü. Canavar acıyla çırpınıyordu. Tom bir süre için özgür kalmıştı.

Korkunç Ahtapot Zepha

Zepha'dan uzaklaştı ama ahtapot, mercanların arasından yükselerek onu korkutucu bir hızla kovalamaya başladı. Tom'la aralarındaki mesafe giderek kapanıyordu.

O sırada Tom, Sepron'un ona doğru yüzdüğünü gördü. Sepron'un pulları parlıyor, gözleri öfkeyle yanıyordu.

Deniz yılanı ağzını öfkeyle açıp Zepha'yı yakaladı. Dişleri ahtapotun derisini delip kötü Canavarı sımsıkı kavradı.

Zepha öfke ve acıyla büküldü ve vücudunun alt kısmından deniz yılanının yüzüne dev bir siyah mürekkep bulutu fışkırttı. Sepron geri çekildi, mürekkep yüzünden önünü göremiyordu. Siyah bulutu dağıtmak için başını iki yana savurdu. Suyun içinde yuvarlanarak etrafını görmeye çalışırken Zepha'yı kavrayan dişleri gevşemişti.

Yeniden özgür kalan canavar ahtapot, tekrar Tom'un peşine düştü. Dokunaçları suyu dövüyor, akıntıları birbirine karıştırıyordu. Tom, suyun içinde bir oraya bir buraya savruluyordu. Elenna neredeydi? Tom, Elenna'yı göremiyordu! Elindeki kılıçla Zepha'nın derisinin altında görünen üç kalbine saldırdı.

Fakat canavarın dokunaçlarından biri, Tom'un elindeki kılıcı savurdu. Tom, kılıcının suya batıp derinlikte kayboluşunu dehşetle izledi.

Kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Sepron ona yardım edememiş, Elenna da ortadan kaybolmuştu. Kolları ve bacakları yorgunluktan ağrıyordu ve ciğerlerindeki hava bitmek üzereydi. Su üstüne çıkmaya çalıştı ama kaçabilecek kadar hızlı yüzemeyeceğini biliyordu. Ayrıca savaşmak için silahı da kalmamıştı.

Zepha, Tom'a doğru yüzdü. Ağzını ardına dek açmıştı ve donuk gözleri parlıyordu. Dokunaçlarından biri Tom'un bileğine dolandı. Tom, dehşete düşmüş bir halde canavarın açık ağzına doğru çekiliyordu. Kendisini korumak için son bir çabayla kalkanını kaldırdı. Fakat Zepha'nın ağzı, Tom'la birlikte kalkanını da yutacak kadar büyüktü.

Malvel kazanmıştı. Tom'un yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

ONUNCU BÖLÜM

ZAFER?

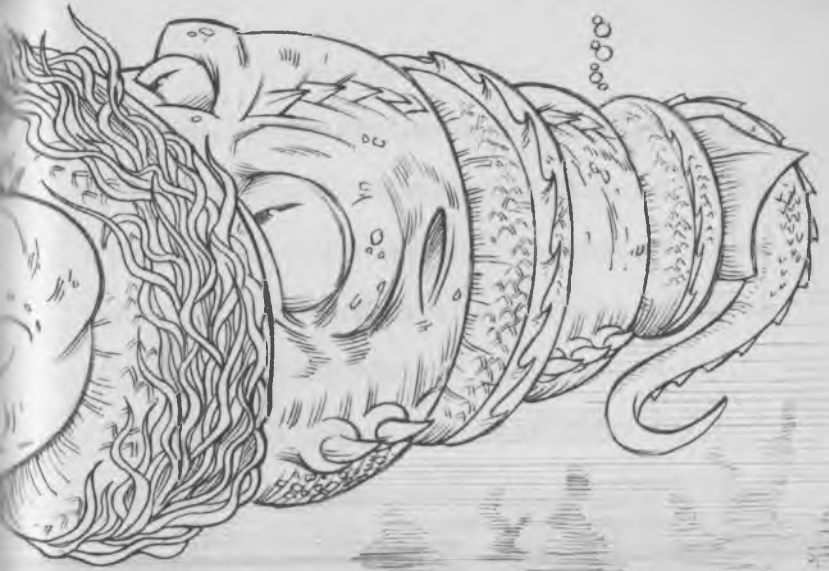

Elenna birdenbire Tom'un önüne çıktığında, sular fırl fırl dönmeye başlamıştı. Elenna'nın bir elinde Tom'un kılıcı, diğer elinde de kendi bıçağı vardı. Korkusuzca dalarak kılıcı canavarın açık ağzına batırdı. Ahtapotun dev gözleri öfkeyle parladı. Tom'u bıraktı ve tüm dokunaçlarıyla Elenna'ya saldırdı.

Elenna şaşırınca, kızın ağzından birkaç hava baloncuğu daha kaçtı. Bunun üzerine dönerek hızla uzaklaştı.

Tom, fazla zamanının kalmadığını biliyordu. Kılıç Zepha'yı uzun süre oyalayamayacaktı ve Tom'un nefesini daha fazla tutması olanaksızdı. Miğferi bulmak zorundaydı ama ahtapotla savaşırken yönünü kaybetmişti. Etrafına bakındı ama altın miğferin pırıltısını göremedi.

Sepron'un karanlıkta süzülerek ona doğru geldiğini görünce, rahatladı. Tom, deniz yılanının artık etrafını görebildiğini anlamıştı. Gözleri öfkeden parlıyordu ve doğrudan Zepha'ya yönelmişti. Doğrudan ahtapotun üstüne çullandı ve onu iki yandan sımsıkı sardı. Öyle ki Zepha onu dokunaçlarıyla saramayacak, mürekkebini bir daha ona fırlatamayacak hale geldi.

Sepron, dev ahtapotu gitgide sıkıyordu.

Tom, gördüklerine inanamıyordu. Deniz yılanı, Zepha'nın canını çıkarmaya çalışır gibiydi. Tom, Zepha'nın dokunaçlarının giderek bulanıklaştığını şaşkınlıkla gördü. Elenna'ya bakmak için arkasına döndü. Kız da çılgınca Zepha'yı işaret ediyordu. Kesinlikle tuhaf bir şeyler oluyordu! Zepha'nın derisinin altında dalga dalga hareketlenmeler başlamıştı. Canavar acı içindeydi.

Birden canavar ahtapotun atmakta olan üç kırmızı kalbi, Tom'un sayamayacağı kadar küçük binlerce parçaya bölündü ve derisi yırtılarak açıldı. Binlerce minik ahtapot ortaya çıkmış, hayatlarını kurtarmak istercesine yüzmeye başlamışlardı. Zepha'nın içi boş, kâğıt gibi derisi deniz dibine doğru inmeye başladı. Canavar yok olmuştu.

Elenna, Tom'un kılıcını denizin derinliklerine inmeden yakalamayı başardı. Tom da Elenna'yı izledi. Etrafta altın miğferin yerini gösteren bir pırıltıya rastlamayı umuyordu. Ardından miğferin altın parıltısını fark etti.

Ancak yorgunluktan bitkin düşmüş, havası tükenmişti. Ciğerleri acıyordu. Elenna da aynı durumda olmalıydı. Sonunda hepsi ölecek miydi acaba?

O sırada Sepron'un onlara doğru yüzdüğünü fark etti. Deniz yılanı önce daldı, ardından yavaşça yükseldi; böylece Tom ve Elenna su yüzüne çıkmak için ona tutunabileceklerdi. Tom, rahatlayarak Sepron'a sarıldı.

Altın miğferin olduğu mercanların yakınından geçerken, Tom uzandı ve miğferi aldı.

Sepron'un boynu su yüzüne çıktığında, tam kayığın yanındaydılar.

Tom ve Elenna, bir süre Sepron'un boynunu bırakmadan derin derin nefes aldılar. Ciğerleri havasızlıktan harap olmuştu. Gümüş, sıçrayarak ön patilerini kayığın kenarına koydu ve heyecanla havladı.

Ardından deniz yılanı başını eğdi ve Tom ile Elenna, yavaşça kayığa geçtiler. Gümüş, hemen Elenna'nın yanına gelerek burnuyla ona dokundu. Elenna, uzanarak kurdun yüzünü yalamasına izin verdi. O kadar nefessiz kalmıştı ki göğsü hızla inip

kalkıyordu. Elini uzatıp iyi olduğunu anlaması için Gümüş'ü okşadı.

Tom nefes nefese "Teşekkürler Sepron," dedi ve uzanıp yılanın parlak pullarını okşadı. "Sensiz asla başaramazdık."

Sepron başını eğdi ve açık denizin dalgalarına karışmadan önce burnuyla hepsine arkadaşı dokundu. Dev yılan denizin içinde kaybolmadan önce Tom, son kez onun gökkuşağının renklerindeki pullarına baktı. Bir zamanlar düşmanı olan Canavarın şimdi onların hayatını kurtardığını düşününce, içi rahatladı.

"Evet," dedi bitkin bir sesle. "Miğferi ele geçirdik."

"Neden onu takmayı denemiyorsun?" diye sordu Elenna.

Tom bir an duraksadı ve miğferi ellerinin arasına alıp inceledi. Altın miğfer ihtişamla

parlıyordu, usta biri tarafından işlendiği belliydi.

Miğfer gerçekten de Tom'u mu seçmişti? Bir zamanlar Avantia Canavarlarının Efendisi'ne ait olan bir miğferi giymeyi hak ediyor muydu?

"Haydi!" diye cesaretlendirdi onu Elenna.

Tom, miğferi kaldırıp başına yerleştirdi. Birdenbire miğferin daralarak başına tam oturduğunu hissetti. Şaşırmıştı. Görüş açısı birdenbire güçlenmişti! Kıyıdaki insanları görebiliyordu. Calum'un babası bir balık ağını onarıyor, Lindon ateş yakıyor ve bir şeyler içiyordu. Kıyının daha ilerisinde Calum, Fırtına'yı ağaçların yanına götürüyordu. Tom atın gözbebeklerini bile görebiliyordu.

"Bu inanılmaz," diye bağırdı. "Her şeyi görebiliyorum! Keşke babam Taladon beni görebilseydi."

“Seninle o kadar gurur duyardı ki,” dedi Elenna.

Tom ve Elenna birbirlerini kucakladılar. Tom’un içinde bir zafer duygusu vardı. Yeni görevin bu kısmı tamamlanmıştı! Altın miğferi almıştı. Artık zırhın geri kalan parçalarını bir an önce bulma konusunda kararlıydı.

“Daha yeni başladık,” dedi Elenna’ya.
“Altın zırhın her parçasını bulana kadar
vazgeçmeyeceğim.”

Elenna gülümseyerek onayladı ve “Haydi sahile
dönelim,” dedi yavaşça.

Ardından küreklerin başına geçip, kayığı sahile
doğru götürmeye başladı.

Henüz yolun yarısına gelmişlerdi ki tanıdık bir
mavi pırıltı önlerinde belirmeye başladı. Aduro
dalgaların üstünde duruyordu.

Ancak bu kez yalnız değildi.

Arkasında büyücünün boğazına sivri bir hançer
dayamış olan Malvel vardı. Aduro’nun yüzü
kaskatıydı; korkusunu belli etmemeye çalışıyordu.

Gördüklerine bir anlam veremeyen Tom,
“Uzaklaş ondan!” diye bağırdı Malvel’e.

Kara Büyücü alaylı bir ifadeyle, “Demek altın

miğferi aldın,” diyerek sırıttı, “ama Őu anda kendinle o kadar da gurur duymuyorsun, değil mi?”

“Buna inanmıyorum!” diye bağırdı Tom. “Bu sadece bir göz yanılması. Aduro’yu asla esir alamayacaksın. Buna gücün yok.”

“Korkarım bunu başarabilirim,” diyen Malvel, hançerinin ucunu Aduro’nun boğazına batırdı. “Anlatsana onlara, seni aptal.”

“Bu gördükleriniz gerçek,” dedi Büyücü Aduro isteksizce. “Belki de aptalca davrandım ve kendimi yeterince iyi koruyamadım. Malvel’in esiri oldum.”

“Seni kurtaracağım!” dedi Tom meydan okurcasına.

Malvel zalim bir kahkaha atarak “Bunu deneyebilirsin,” dedi.

Tom elini Aduro’ya uzattı ama uzandığı yerde boşluktan başka bir Şey yoktu. “Ne yapmam gerektiğini söyle bana.”

“Beni özgür bırakabilirsin,” dedi Büyücü Aduro,
“ama önce zırhın tamamını bulmalısın... Tek yolu bu.”

“Bunu asla başaramayacaksın,” dedi Malvel
hançerini iyi büyücünün boğazına iyice bastırarak.
“Bir sonraki görevinde başarısız olacaksın Tom.
İkinci kötü Canavarım Pençe’yle karşılaştığında
sonun gelecek.”

“Hayır başaracağım,” diye yemin etti Tom.
“Aduro’yu kurtaracağız ve seni sonsuzluğa
gömeceğiz.”

“Ben ona dayanırım,” diyen Aduro’nun
yüzü bembeyaz olmuştu, “ama sen görevini
tamamlamalısın!”

Malvel’in kahkahaları eşliğinde görüntüler
kayboldu.

Tom ve Elenna, korkuyla birbirlerine baktılar.
Tom’un içindeki zafer duygusu tamamen yok
olmuştu. Tek düşünebildiği, Aduro’nun Malvel’in
pençelerinde olduğuydu.

Kayığı sahile yanaştırdıklarında Calum yanında Fırtına'yla onlara yaklaştı. Tom, Lindon'a kayığına izinsiz almış olduklarını nasıl açıklayacağını düşünüyordu ama şans eseri balıkçı ortalıkta yoktu.

Tom kayıktan indi ve atın yularlarını alarak burnunu okşadı.

“Teşekkürler,” dedi Calum’a. Denize bakarak sözlerine devam etti. “Artık sorun yaşayacağınızı sanmam.”

Calum, Tom’un gözlerinin içine bakarak, “Size soru sormayacağım,” dedi. “Bizi bir kez kurtardınız ve bunun için size minnettarım.” Gümüş’ün sırtını okşadı. “Gelip istediğiniz kadar ailemle kalabilirsiniz.”

“Teşekkürler ama kalamayız,” dedi Tom üzüntüyle. “Başka görevlerimiz var.”

“Anlıyorum,” dedi Calum. “Fakat umarım bir fırsatınız olduğunda geri dönersiniz. Buradaki

arkadaşlarınız sizi hep bekleyecektir.” Tom kılıcını ve kalkanını alıp Fırtına'nın sırtına atladı, Elenna da arkasına oturdu.

“Elveda!” diye seslendi Elenna.

“Elveda ve iyi şanslar!” diye yanıt verdi Calum.

Tom ve Elenna, çocuğa son bir kez el sallayıp tekrar karaya doğru yol aldılar.

Üzerinde bir ağırlık hisseden Tom, “Bu bizim en önemli görevimiz,” dedi.

“Biliyorum,” diyen Elenna, Tom'a sıkıca tutunmuştu. “Bu kez kesinlikle başarmamız gerekiyor.”

Tom onaylayarak başını salladı. Elenna haklıydı. Görevleri artık kendilerini kanıtlamakla ya da sihirli altın zırhla ilgili değildi.

Aduro'yu kurtarmakla ilgiliydi.

Bunu başarabilecekler miydi?

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,” diye yemin etti Tom, “asla vazgeçmeyeceğim!”

Canavar Peşinde serisi

Altın Zırh kitaplarıyla devam ediyor.

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

DEV MAYMUN PENÇE

Tom ve Elenna, altın zırhın parçalarını bir araya getirip Avantia'yı kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

Hava sıcak ve nemliydi. Tüccar, kaşlarını çatarak önünde uzanan ağaçlara baktı. Ormandaki ağaçların sıklığı, ona çürümüş siyah dişleri anımsatıyordu. Üzüm salkımları, yılanlar gibi uzanıyordu.

“Oraya gitmek zorunda mıyız?” diye sordu tüccarın yanındaki çocuk. “Başka yolu yok mu?”

“Kırmızı Guya meyvesi için yüzlerce kilometre yol gittik,” dedi tüccar, yardımcısına. “Bu meyve, Avantia dışında bir yerde yetişmiyor. Onu yalnızca bu Kara Orman’da bulabiliriz.”

“Ancak Kara Orman’da canavarlar yaşıyormuş, insanlar öyle söylüyor,” diye fısıldadı çocuk.

Avantia’daki herkes, Kara Orman’daki tehlikeden haberdardı: Canavarlar insanları avlıyor ve diri diri yiyorlardı. Bitkilerin yoğun kokusu,

insanı yirmi adım öteden bayılabiliyordu. Pek az kişi o ormana girmeye cesaret edebilmişti ve çok azı geri dönmüştü.

“Bu dedikodular dürüst insanları korkutmak için çıkarılmış,” dedi tüccar elini sallayarak.

“Kırmızı Guya'nın mucizevi güçlere sahip olduğu doğru mu?” diye sordu çocuk.

Tüccar başını sallayarak, “O tatlı kırmızı meyveden tek bir ısırık almak en korkak adama cesaret, en zayıf adama ise güç verir,” dedi.

“Yalnızca kralların masasında olur bu meyveden ve paha biçilmezdir.” Genç yardımcısına baktı. “Fakat o meyveden toplamak istiyorsak kendimize hâkim olmalıyız. Anlıyor musun?”

Çocuk korkuyla yutkundu ve başını salladı.

İkisi yan yana ormana girdiler. Önce ışık azaldı. Ayaklarının altındaki toprak bataklıktı ve çürümüş bitkilerin kokusu etrafı sarmıştı. Tepelerinde kuşlar

çığıllıklar atarak dönüyorlardı. Parlak yeşil yapraklı eğreltiotları ağaçtan ağaca uzanıyordu.

Tüccar ağaçlardan sarkan iri orman çiçeklerine baktı. Çürümüşlerdi ve tekinsiz bir kokuları vardı. Aklından tüm yaratıkları ve ölümcül kokuları uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak bir his peşini bırakmıyordu. Onları izleyen biri vardı.

Bir dal aniden kırılarak yere düştü. Tüccar, bıçağını hemen kınından çıkararak arkasına döndü. Ancak tek görebildiği gölgelerdi.

Yollarına devam ettiler. Kısa bir süre sonra kendilerini pis kokulu bir bataklıkta buldular. Balçık gibi su, dizlerine kadar yükseliyordu. Tüccar titrememek için dişlerini sıkmıştı. Ayaklarının dibinde kim bilir ne iğrenç yaratıklar dolaşıyordu.

Tekrar kuru toprağa bastıklarında o kadar rahatlamıştı ki neredeyse sevincinden ağlayacaktı.

“Devam etmeliyiz,” dedi.

Çocuk bataklıktan çıkarken “Sülükler,” diye hıçkırıldı. “Her yanıma yapıştılar!”

Tüccar, sülükleri çocuğun çıplak bileklerinden bıçağıyla çekip çıkardı. Aynı işlemi kendi bacaklarına yapışmış olan kan emiciler için de yaptı. Kara Orman berbat, leş gibi bir yerdi. Aradığı meyveyi bulur bulmaz orayı terk etmeye can atıyordu.

Yollarına devam ettiler. Güneş ışığı nadiren kalın yaprakları delerek toprağa ulaşabiliyordu. Ağaçların tepelerinde maymunlar gevezelik ediyorlardı; sanki gülüyor gibiydiler.

Sonunda eğreltiotlarının arasından yeşil, parlak yapraklı, kırmızı meyveleri olan bir ağaç gördü. Kalbi heyecanla hopladı.

Kırmızı Guya’ydı bu!

Tüccar sevinçle gülerek kendini en yakındaki ağaca attı ve “Haydi oğlum!” diye seslendi. “Bu

meyvenin toplanma zamanı gelmiş. Neredesin?"

Omzunun ardından geriye baktı. Çocuk ortadan kaybolmuştu. Tüccar huzursuzca etrafını inceledi. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Birden ağaçların etrafındaki çalılıklardan bir boğuşma sesi geldi, ardından da korkunç bir çığlık. Tüccar donakaldı.

Birdenbire yeşilliklerin arasından boğumlu bir pençe çıktı ve meyveyi tüccarın elinden kaptı. Yeşil yaprakların arasından kıpkırmızı gözlü tüylü bir surat ortaya çıkınca, adam bir çığlık attı. Canavarın dev dudakları kıvrılınca ortaya sarı dişleri çıkmıştı.

"Hey, çocuk!" diye bağırdı tüccar. "Kaç!"

Ardından gözleriyle ormanı taradı ve gördükleri kanını dondurdu. Yol arkadaşından geriye sadece yırtık kumaş parçaları kalmıştı.

Tüccar yavaşça Canavara döndü. Kaçmak için

artık çok geçti. Canavar korkunç bir sesle uludu ve kalın kuyruğunu tüccarın beline doladı.

Adamın çığlıkları ormanda yankılandı ve ardından yok oldu.

BİRİNCİ BÖLÜM

DOLAMBAÇLI NEHRİ GEÇMEK

Tom, siyah atı Fırtına'yı Avantia'nın batı sahilinden uzaklaştırarak iç bölgelere doğru sürüyordu. Elenna, kollarını Tom'un beline dolamış, sessizce arkasında oturuyordu. Elenna'nın kurdu Gümüş de yavaşça peşlerinden geliyordu. Korkunç Ahtapot Zepha ile savaşmak, çok zor olmuştu. Avantia'nın denizini koruyan dev su yılanı Sepron olmasaydı, kötü Canavarı asla yenemeyeceklerdi.

Fırtına'nın sırtındaki çantada muhteşem bir altın miğfer vardı. Kartal kafası biçiminde yapılmıştı. Altın zırhın ilk parçasıydı ve sahibine büyülü güçler veriyordu. Zırh, Canavarların Efendisi'ne aitti ve ilk görevini başarıyla tamamlamasının ödülü olarak Tom'a verilmişti.

Tom'un şimdiki görevi, Kara Büyücü'nün çalıp altı parçaya ayırarak Avantia'ya dağıttığı zırhın parçalarını bir araya getirmektir. Fakat Malvel, her parçayı korumaları için altı kötü Canavar yaratmıştı. Zepha, bu canavarların ilkiydi ve Tom'un ödülü altın miğfer olmuştu. Yenilmesi gereken beş kötü Canavar ve toplanması gereken beş zırh parçası daha vardı.

Fakat her şey bununla kalmıyordu. Çünkü Malvel'in zırh dışında aldığı bir şey daha vardı: Aduro'yu kaçırmıştı. Kral Hugo'nun büyücüsü, Tom ve Elenna'nın arkadaşı ve koruyucusu olan Aduro'yu.

"Aduro için endişeleniyorum," dedi Elenna.

"Bu nedenle bir sonraki Canavarı, yani Pençe'yi her neredeyse bulup yenmemiz gerekiyor," dedi Tom. "Kısa sürede zırhın altı parçasını toplayacağız ve görevimiz tamamlanınca Aduro'yu kurtaracağız."

Onun da bize söylemiş olduğu gibi, başka çaremiz yok!”

Gümüş heyecanla zıplarken Fırtına da başını salladı.

“Aduro, Malvel’in elinde olabilir,” dedi Tom, “ama Aduro’nun sihirli haritası hâlâ bizde. Bakalım Pençe’yi nerede bulabileceğimizi bize gösterecek mi?”

Attan indiler ve Tom çantadan haritayı çıkardı. Haritayı açınca, içindekiler canlandı. Avantia’nın dağları, Tom’un bir başparmağı yüksekliğindeydi ve minik dalgalar, haritanın kıyılarına vuruyordu.

Tom ve Elenna birbirlerine bakarak gülümsediler. O haritayı ne kadar çok kullanmış olurlarsa olsunlar, ona hep hayranlıkla bakıyorlardı.

Haritanın üzerindeki görüntü yavaşça kaymaya, güneydeki yeni topraklar görünmeye başladı. Arazi

yeşile büründü. Parlak kırmızı çizgi, birdenbire Avantia'nın batı kıyısında belirerek aşağı doğru kaydı, dolambaçlı nehri geçti ve güneydoğudaki küçük yeşillik bir araziye vardı.

Elenna, arazinin üzerine parmağını koydu, hemen ardından da şaşkınlıkla elini çekti. Parmağı sıcak ve ıslaktı.

“Nereye gittiklerini biliyorum sanırım,” dedi Tom kaşlarını çatarak. “Güneydoğuda Kara Orman adlı bir yer var. Avantia halkı oralara pek uğramaz.”

“Neden?” diye sordu Elenna.

“Kara Orman sıcak ve tehlikelidir,” dedi Tom. “İçinde garip yaratıklar yaşar. Zehirli bitkiler ve yumruğun büyüklüğünde örümcekler vardır. Duyduğuma göre eğer sıcaklık ve böcekler seni öldürmezse, yaratıklar öldürürmüş.”

Elenna ürpermişti.

Tom, haritayı daha yakından inceledi.

Kara Orman'ın derinliklerine doğru bir şeyler ilerliyordu. Sonra parlayarak tekrar yok oldular.

“Bak,” dedi Tom, Elenna'ya haritayı göstererek. “Görebiliyor musun? Şu minik altın nokta. Yakından bak.”

“Bu zincir zırh!” dedi Elenna heyecanla. “Zırhın diğer parçası!”

Tom haritayı katlayarak, “Kara Orman'a gidiyoruz,” dedi. “Kaybedecek vakit yok!”

Bu maceranın devamı

8. Kitap

DEV MAYMUN PENÇE'de.

Canavar Pesinde

YENİ SERİ ALTIN ZIRH'DAKİ
DİĞER KİTAPLAR

